

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3101/2022
19.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Александров, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова РС, Полицијска управа у Врању, Станица граничне полиције Трговиште, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1897/2022 од 17.06.2022. године, у седници већа одржаној 19.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1897/2022 од 17.06.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 271/21 од 02.02.2022. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати накнаду за рад у отежаним условима за период почев од јула 2016. године закључно са мартom 2017. године, у појединачним месечним износима ближе наведеним у овом ставу изреке, са законском затезном каматом почев од доспећа сваког месечног износа до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове спора у износу од 121.364,00 динара са законском затезном каматом почев од извршности пресуде до коначне исплате.

Одлучујући о жалби тужене изјављеној против првостепене пресуде, Апелациони суд у Нишу је пресудом Гж1 1897/2022 од 17.06.2022. године, преиначио пресуду Основног суда у Врању П1 271/21 од 02.02.2022. године тако што је одбио као неоснован тужбени захтев за исплату накнаде за рад у отежаним условима за цео период на који се тужбени захтев односи и одлучио да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 2. у вези члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23 у даљем тексту ЗПП), и утврдио да је ревизија тужиоца делимично основана.

У поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене и обавља послове полицијског службеника у Регионалном центру према Републици Македонији, Управа граничне полиције, Станица Граничне полиције Трговиште, а у периоду на који се тужбени захтев односи био је упућен и ангажован на пословима миграције и рад са мигрантима у станици Граничне полиције Прешево. Из налаза вештака економске струке, сачињеног на основу извештаја, редних листа за тужиоца и радних налога који су му издавани у СГП Трговиште, утврђен је број дана у којима је тужилац радио под отежаним условима, те је утврђено да тужиоцу за период од октобра 2015. године до 19.07. 2016 године на име накнаде припада по 3.000,00 динара месечно, а за период од 20.07.2016. до 31.03.2017. године укупно би му припадало 156.600,00 динара. Имајући у виду да је ранијом првостепеном пресудом П1 1574/17 од 19.11.2020. године, правноснажно усвојен тужбени захтев за исплату накнаде за рад у отежаним условима за период од 01.11.2015. године до 19.07.2016. године, првостепени суд је оценио да је тужбени захтев за исплату накнаде за рад у отежаним условима основан и за период од 20.07.2016. године до 31.03.2017. године јер је тужилац осим рада на подручју Трговишта, где је обављао своје редовне послове и радне задатке, упућиван и у другу организациону јединицу, односно у Регионални центар за рад са мигрантима, те му припада право на посебну накнаду за рад у отежаним условима, сходно одлуци МУП РС од 01.08.2016. године.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев за исплату накнаде за рад у отежаним условима за период од јула 2016. године закључно са мартom 2017. године применивши Одлуку министра унутрашњих послова 01 број 6368/2016-2 од 01.08.2016. године. Одлуком која је претходила Одлуци од 01.08.2016. године, 01 број 6368/2016 од 26.07.2016. године, тачком 1. утврђена су специфична подручја на којима запослени у МУП-у раде под отежаним теренским условима, односно под већим степеном оптерећења на психо-физички радне способности и то: подручја општина Прешево, Кањижа, Шид, Босилеград, Неготин, Зајечар, Књажевац, Пирот, Бабушница, Димитровград, Сурдулица, Бујановац, Трговиште, Црна Трава, Сомбор, Апатин, Бачка Паланка и Суботица и подручја Копнене зоне безбедности према АП КиМ. Према тачки 2. исте Одлуке, запосленима у МУП-у који су на подручјима наведених општина ангажовани на пословима миграције и миграната, односно који су на подручју копнене зоне безбедности ангажовани на пословима заштите и безбедности и који послове обављају под напред наведеним условима, односно условима под којима су и до сада обављали ове послове, припада посебна накнада за рад у отежаним условима у износу од 1.800,00 динара за сваки дан рада, уз обезбеђени смештај и исхрану (чиме је измењена висина посебне накнаде из одлуке од 2015. године, а којом је била прописана посебна накнада од 1.500,00 динара, за сваки дан рада). Одлуком министра унутрашњих послова 01 број 6368/2016 – 2 од 01.08.2016. године, делимично је измењена Одлука од 26.07.2016. године, тако што је одлучено да запосленима у МУП-у који су на подручја наведених општина упућени и из других организационих јединица Министарства ради ангажовања на пословима миграције и миграната, односно на подручја копнене зоне безбедности ради ангажовања на пословима заштите и безбедности и који послове обављају под напред наведеним условима, односно условима под којима су и до сада обављали ове послове,

припада накнада за рад у отежаним условима у износу од 1.800,00 динара уз обезбеђен смештај и исхрану почев од 20.07.2016. године, те је прописано да Одлука ступа на снагу даном доношења и важи до опозива.

Другостепени суд је оценио да за остварење права на посебну накнаду за период од јула 2016. до марта 2017. године, морају бити испуњена два услова, односно да је поред обављања послова под отежаним условима на напред ближе наведеним подручјима, потребно и да се ради о запосленима у МУП-у који су на подручја наведених општина упућени из других организационих јединица Министарства, што са тужиоцем није случај, због чега је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев одбијен за период од јула 2016. закључно са мартом 2017. године.

По оцени Врховног суда, ревизија тужиоца није основана, јер је приликом доношења побијане пресуде материјално право правилно примењено.

Тужилац је у радном односу на неодређено време у МУП-у РС, Регионални центар према Републици Македонији, Управа граничне полиције, Станица Граничне полиције Трговиште. Уредбом о начелима за унутрашње уређење МУП-а (Службени гласник РС 119/2013 Од 30.12.2013. године), важећом у периоду на који се тужбени захтев односи, чланом 7, прописано је образовање подручних полицијских управа са седиштима и за подручја, а тачком 3. става 1. овог члана, прописано је образовање ПУ у Врању за општине: Босилеград, Бујановац, Владичин Хан, Врање, Прешево, Сурдулица и Трговиште, из чега произлази да тужилац, који у овом спору тражи исплату накнаде за рад у отежаним условима на контролном пункту на подручју Општине Прешево не испуњава услове прописане цитираном Одлуком министра унутрашњих послова 01 број 6368/2016-2 од 01.08.2016. године, да му се накнада за рад под отежаним условима исплаћује након ступања на снагу те Одлуке, односно од 20.07.2016. године па надаље, с обзиром да на подручје Општине Прешево није упућен из других организационих јединица Министарства, већ је запослен управо у организационој јединици Министарства надлежној за ово подручје. Такође, одредбом члана 188. став 1. тачка 4. Закона о полицији („Сл. гласник РС“, 6/16 од 28.01.2016. године) прописано је да полицијски службеник у Министарству има право на накнаду трошкова за рад под отежаним теренским условима који подразумева рад под већим степеном оптерећења на психофизичке и радне способности полицијских службеника, које је последица обављања послова на специфичном подручју, изузев када је полицијски службеник распоређен у организациону јединицу која је територијално надлежна за то подручје, те је ставом 2. прописано да специфична подручја из става 1. тачка 4. тог члана утврђује министар.

Тужиоцу је претходно донетом пресудом у овом спору П1 1574/17 од 19.11.2020. године, њеним правноснажним делом, досуђена накнада за рад у отежаним условима за период од 01.11.2015. године до 19.07.2016. године, када је, како је то већ образложено, имао право на ову накнаду, а од 20.07.2016. године ово право му је престало, те нема право на исплату накнаде коју је тражио и након тог датума.

На основу изложених разлога, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

